

XVII TAVALINE PÜHAPÄEV C AASTAL

(Esimene lugemine 1Mo 18:20-32)

Lugemine esimesest Moosese raamatust:

Neil päevil ütles Issand Aabrahamile: “Kaebehääl Soodoma ja Gomorra pärast on valjuks tõusnud – jah, nende patud on väga rasked. Seepärast lähen ma alla ja vaatan järele, kas nad on teinud nii, nagu kaebehääl minuni kostis. Seda tahan ma teada.”

Ja kolm meest seadsid end Aabrahami juurest Soodoma poole teele. Aga Aabraham seisis ikka veel Issanda ees, astus lähemale ja ütles: “Kas tahad sa tõesti õige ühes jumalatuga hävitada? Võibolla on linnas viiskümmend õiget, kas sa tahad siis needki hävitada ega anna sellele paigale andeks viiekümne õige pärast, kes on linnas? Sa ei saa ju ometi hävitada õigeid ühes jumalatutega, et õigete käsi käiks samamoodi kui jumalatutel. Sa ei saa ju teha nõnda! Kas maailma kohtumõistja ei peaks tegema õigust?” Ja Issand ütles: “Kui ma leian Soodoma linnast viiskümmend õiget, annan ma nende pärast kogu paigale andeks.”

Aga Aabraham vastas ja ütles: “Vaata, ma olen siiski nõuks võtnud Issandaga rääkida, kuigi ma olen põrm ja tuhk. Mis saab siis, kui viiekümnest õigest viis puudu jääb. Kas tahad sa siis nende viie pärast hävitada kogu linna?” Ja ta vastas: “Ma ei hävita, kui ma seal leian nelikümmend viis õiget.”

Aga Aabraham jätkas: “Võibolla leidub seal nelikümmend õiget?” Ja ta vastas: “Siis ei tee ma seda neljakümne pärast.” Kuid Aabraham ütles: “Ärgu süttigu põlema Issanda viha, kui ma räägin: võibolla leidub seal kolmkümmend.” Ja ta vastas: “Ma ei tee seda, kui ma leian seal kolmkümmend.”

Seepeale Aabraham ütles: “Vaata, ma olen siiski nõuks võtnud Issandaga rääkida: võibolla on seal kaksikümmend?” Ja ta vastas: “Ma ei hävita kahekümne pärast.” Ja veel korra küsis Aabraham: “Ärgu süttigu põlema Issanda viha, kui ma veel üksainuks kord räägin: võibolla on seal ainult kümme õiget?” Ja Issand vastas jälle: “Siis ei hävita ma kümne pärast.”

Ning kui Issand oli kõneluse Aabrahamiga lõpetanud, läks ta edasi. Aabraham pöördus aga koju tagasi.

See on Jumala Sõna.

Vastulaul (Ps 138:1-2. 3-5. 7e-8 R: 1b) 1-2. 3.6. 7.8. R:3a)

R: Kui ma sinu poole hüüdsin, võtsid sa mind kuulda.

Ma tänan sind kogu südamest,

inglite ees ma laulan ja mängin sinule.

Sinu templi poole ma langen silmili

ja kiidan kõrgeks su nime sinu helduse ja ustavuse pärast.

R:

Sest kõrgeks üle kõige
oled sa tõstnud oma nime ja tõotuse.
Kui ma sinu poole hüüdsin, võtsid sa mind kuulda
ja rohkendasid mu hingejõu.

R:

Tõesti, Issand on kõrge ja näeb madalat,
aga kõrgi ta tunneb ära juba kaugelt.
Kuigi ma kõnnin suure kitsikuse keskel, hoiad sina mind elus
ja sa sirutad oma parema käe mu vaenlaste viha vastu.

R:

Sinu parem käsi aitab mind,
Issand ise viib minu eest kõik lõpule.
Issand, sinu heldus kestab igavesti,
ära jäta oma kätetööd.

R:

(Teine lugemine Kl 2:12-14)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast koloslastele:

Vennad, koos Kristusega olete teie maetud ristimises, milles teid ka ühes temaga üles äratati, sest te uskusite Jumala väesse. Jumal on Kristuse surnuist üles äratanud ning teid, kes te olite surnud patu ja oma ümberlõikamata ihu tõttu. Kuid sellegi on Jumal Kristusega koos elavaks teinud ja meile kõik meie patud andeks andnud. Tema on meie võlakirja kehtetuks teinud, samuti kõik seaduse sätteid, mis olid meie vastu. Ja selle võlakirja on ta kõrvaldanud ning naelutanud risti külge.
See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh 15:15b)

Halleluuja. Mina olen teid nimetanud oma sõpradeks,
sest teile olen ma ilmutanud kõik, mis ma oma Isalt olen kuulnud. Halleluuja.

(Evangeelium Lk 11:1-13)

Lugemine püha Luuka evangeeliumist:

Kord oli Jeesus ühes paigas palvetamas. Ja kui ta oli lõpetanud, ütles üks tema jüngritest temale:

“Issand, õpeta meidki palvetama, nõnda nagu Johannes õpetas oma jüngreid!” Tema aga ütles neile:

“Kui te palvetate, siis öelge: Isa, sinu nimi olgu pühitsetud, sinu riik tulgu. Meie igapäevast leiba anna meile ikka ja anna meile andeks meie patud, sest meiegi anname andeks igaühele, kes on meile võlgu. Ja ära lase meil sattuda kiusatusse.”

Ja ta ütles neile: “Kui kellelgi teie seast oleks sõber ja ta tuleks tema juurde ja ütleks: “Sõber, laena mulle leiba, sest üks mu sõpradest on teelt tulnud minu juurde ja mul ei ole midagi talle pakkuda...”

– kas saaks keegi teie seast vastata: “Ära tüüta mind, üks on juba riivis ja minu lapsed on ühes minuga voodis. Ma ei saa tõusta ja sulle anda.” Ma ütlen teile: kui ta ei tõuseks teisele leiba andma sõpruse pärast, siis tõuseks ta ometi tema pealekäimise pärast, ning annaks talle niipalju kui tal vaja. Ja ka mina ütlen teile: paluge, siis teile antakse, otsige, siis te leiate, koputage, ja teile tehakse lahti. Sest kes palub, see saab, kes otsib, see leiab, kes koputab, sellele avatakse.

Missugune isa teie seast, kellelt poeg palub kala, annaks temale mao, või kui ta palub muna, annaks temale skorpioni. Kui nüüd teie, kes te olete kurjad, oskate anda head oma lastele, siis kui palju enam annab taevane Isa Püha Vaimu neile, kes teda paluvad.”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, inimene tunnetab Jumalat sageli saatuse kaudu: kas teda õnnistatakse, pannakse proovile või karistatakse. Kuid saatuse ei ole Jumal – saatuse võib inimesele, kes palub kala, anda tõepoolest mao, või kui ta palub muna, anda skorpioni. Vahel aga võib saatuse meiega ümber käia lausa loominguliselt, nii et peame olema valmis, et ta võib meie palvetele vastata hoopis ootamatute kombinatsioonidega sobivast ja sobimatust. Kuid just seesuguste keerdkäikude kaudu motiveerib Jumal meid palvetama, otsima oma elule mõtet ja koputama taevauksele lootuses, et see kord avaneb.

Me palvetame: Kyrie eleison...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, kord oli üks purjelaev teel üle mere, kui äkki puhkes torm. Kui tugev tuul purje lõhki rebis, mõtles laevakapten: “Kahju purjest, aga hea, et mast püsti jäi.” Kuid seda lohutust polnud kauaks: suured lained uhtusid üle teki ja mürdsid peagi ka masti pooleks. Kapten ütles seepeale: “Hea, et jõudsime veel viimased vandid läbi raiuda, et murdunud mast laeva kummuli ei

tõmmanud.” Torm aga möllas edasi, ja kui raskes lastis laev ei suutnud sellele vastu panna, oli kapten sunnitud andma käsu kallihinnaline kaup üle parda visata. “Tühja sellest lastist,” mõtles ta omaette, “kui vähemalt laeva kere tormi üle elaks.” Paraku ka see lootus ei täitunud... Lõpuks, hulpides põhja läinud laeva kerest pinnale jäänud lauatükil, ei mõelnud kapten enam purjele, ta ei mõelnud ka mastile, ega laevale ja selle lastile, vaid keskendus ainsale järele jäänud eesmärgile: kuidas päästa oma elunatuke. Siis oligi kõik äkki lihtne: Isa, sinu nimi olgu pühitsetud, sinu riik tulgu: meie igapäevast leiba anna meile ikka ja anna meile andeks meie patud, sest meiegi anname andeks igaühele, kes on meile võlgu; ja ära lase meil sattuda kiusatusse... Inimene oli teinud kõik, mis oli tema võimuses, ja edasine oli Jumala käes.

Inimese ja Jumala omavahelises suhtes on mõndagi iseäralikku, nii et seda tuleb käsitleda omamoodi kvantloogika alusel – see tähendab: inimese väljavaateid tuleb käsitleda sarnaselt kvantmehaanikale. Kvantmehaanika põhineb tõenäosusarvutusel, sest aatomist väiksemate osakeste käitumist pole võimalik päris täpselt mõõta. Elektronid, neutronid, positronid, kvargid ja leptonid on osakesed ja samal ajal lained, ning elektronmikroskoobi all on igasugune aine nähtav energiavärelusena; tänapäeva füüsikud samastavadki materiat energiaga.

Umbes samamoodi, armsad õed ja vennad, saame meie käsitleda oma elu reaalseid osakesi: meie kasvatust, meie haridust, omandust, ja juba tehtud tööd, samuti oma patte ja tahtmatuid eksimusi. Kõik see on aluseks tõenäosusarvutusele, kuidas end valmistada tuleviku vastu, mis kohtab meid justkui laine kujul, heites meid kord üles, kord alla.

Kuid nii nagu kõik laevad ei lähe põhja, ja nii mõnigi hukkunud laev jätab endast kogemuse, mille alusel teha uued laevad tormikindlaks – samamoodi tuleb meilgi minna oma saatusele julgelt vastu, õppida oma vigadest, ning loota, et kui me ka ebaõnnestume, võib just kaotus maises elus osutada koputuseks taevauksele, mis meile seepeale avaneb. Aamen.